

Parochie	1
In de pen	6
Klapstoel	8
Kunst en cultuur	9
Buitenland	10
Kerk	11
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER

Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofredacteur
Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Goirdts
Redacteurs
Erik De Smet, Nicole Lehocq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
Persdienst Bisdom Antwerpen
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
woensdagmiddag)
fax 03 202 84 31
redactie.bisdom.antwerpen@
kerknet.be

Diocesane redactie Brugge
Persdienst Bisdom Brugge

Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge
tel. 050 33 59 05
fax 050 34 14 32
persdienst.bisdom.brugge@
kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
Bisdomplein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 58
fax 011 28 84 78
persdienst@bisdomhasselt.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Pers- en informatiedienst
Wollemarkt 15
2800 Mechelen
tel. 015 21 65 01
fax 015 20 94 85
aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@trevipius.be
www.trevipius.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-
gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Voorbij de
Muur van
Geraardsbergen

” Is het de volksaard van de Vlaming? Heeft het vlakke land ons karakter zo gevormd en geslepen dat we ons nogal gewillig laten overtuigen dat het gezond verstand uiteindelijk alles op het rechte spoor zet? Feit is dat we zelden echt enthousiast of opstandig voor de dag komen. Zestien maanden een regering van lopende zaken? We hebben het goed, het overgrote deel van de bevolking heeft er nauwelijks over geklaagd. Maar zie... de dag dat de Muur van Geraardsbergen uit het parcours van de Ronde van Vlaanderen werd geschrapt, voelden we ons in het hart geraakt. Het nieuws haalde de voorpagina's van de kranten, werd de blikvanger van de radio- en tv-journaals en riep in heel Vlaanderen ongeloof en boosheid op. De Vlaamse identiteit leek erdoor in het gedrang te komen.

Dat de Ronde van Vlaanderen niet alleen tot ons materiële, maar ook tot ons geestelijk erfgoed behoort, leerden we dit voorjaar al uit het VRT-televisiefeuilleton *De Ronde*. Volgens sommigen heeft een tv-serie nooit eerder de Vlaamse identiteit zo accuraat geschetst. Hoewel sommige passages perfect herkenbaar waren, lijkt het mij toch overtrokken te stellen dat dit feuilleton als geen ander de Vlaamse identiteit weerspiegelde. Er werd hoe dan ook geen fraai beeld van de Vlamingen geschetst: een kleinburgerlijk, achterdochtig en provincialistisch volk van leugenaars, sjoemelaars en bordeelbezoekers.

Blijkbaar wil de huidige generatie cineasten en televisiemakers daarop uitdrukkelijk scherpstellen. Dat weinig flatterende beeld vinden we immers gedeeltelijk – zij het in een andere context – terug in de veelgeprezen film *Rundskop* en in de tv-serie *Het goddelijke monster*, die nu op één loopt. De mix van dialecten, de grauwe lichten en de modderwegen vormen het decor waartegen zich het leven afspeelt van een bekrompen generatie, die alleen uit is op eigen profijt en financieel gewin. De programmamakers vinden blijkbaar ook dat de

kijker telkens weer een inblik in een of ander bordeel moet krijgen. Daarmee oordeel ik niet over het artistieke gehalte van deze tv- en filmproducties. Alleen: als die uitzendingen pretenderen onze Vlaamse samenleving en onze identiteit te weerspiegelen, komen we er bekaaid uit. Maar misschien tillen we er wel te zwaar aan. Overdrijving is nu eenmaal eigen aan de hedendaagse kunst. In werkelijkheid gebeuren er in Vlaanderen best wel aangename en hoopvollere dingen. We mogen ons alleen niet laten wijsmaken dat die uitzendingen dé Vlaamse identiteit omvatten.

Tot slot nog een opmerking over de taal. Er was een tijd dat het gebruik van Franse uitdrukkingen als een aantasting van onze Vlaamse identiteit werd ervaren. Onlangs las ik echter in een krant dat jonge Vlamingen op school geen Frans meer willen leren. „Als de Walen geen Nederlands leren, waarom zouden wij dan Frans leren?“, luidt het. Het is maar hoe je het bekijkt. We moeten geen Frans leren opdat de Franstaligen Nederlands zouden leren, maar omdat het Frans destijds de Vlaamse identiteit mee vorm heeft gegeven, net zoals het Latijn dat eeuwen geleden deed en het Engels dat nu doet – denken we maar aan het chansonrepetoire van Arno.

Het verdwijnen van het Frans, waardoor de jeugd de grote Franse auteurs niet meer in hun taal kan lezen, ervaar ik ook voor onze eigen cultuur als een verarming. In plaats daarvan lijkt er een revival van de dialecten aan de gang – vooral de advertentiwereld is er niet ongevoelig voor. Toegegeven, West-Vlamingen zullen zich verheugen dat ook plat Limburgs, zoals in *Rundskop*, zonder ondertiteling onverstaaanbaar is. Net zoals het taaltje van de Flandriens die hijgend en puffend de Muur van Geraardsbergen opfietsen. Pittig, sappig, of hoe je het ook wil noemen. Maar laten we in een tijd van mondialisering toch ook iets verder kijken dan die Muur.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Vagevuur

KERK & leven, 31 AUGUSTUS 2011

Graag een verwijzing naar uw bijdrage over het vagevuur in de rubriek *Vraag het aan Theo*. Het is immens triest dat zulke thema's in onze Kerk nog aan bod komen. Blijkbaar hebben al die geleerden, kardinaal John Henry Newman inbegrepen van Jezus' boodschap. Die is ons komen vertellen dat God, onze God, liefde is. God zelf leverde door de kruisdood van zijn Zoon het ultieme bewijs van zijn grote liefde voor de mens. Hij reikt de hand naar hen die ondanks hun zwakheden bereid zijn Hem toe te laten in hun leven. Niet wij moeten de hemel verdienen, noch door gebed, noch door aflaten. Met God is immers geen commercie te doen, hoewel de Kerk dat tot op de dag van vandaag verkondigt.

Als je eenmaal doordrongen bent van die ultieme liefde van God, als je je door Hem hebt laten raken, kun je niet anders dan die liefde beantwoorden en doorgeven. Dát is van belang, niet het resultaat, want wie zijn wij, zwakke mensen?

„Heden zult ge met Mij zijn in het paradijs”, zei Jezus tegen de zondaar naast Hem aan het kruis (Lucas 23, 43). En wat is dan het paradijs, vandaag en na dit aardse leven? Het is niets meer en niets minder dan te mogen vertoeven in die liefde van onze Schepper.

Ik wacht al jaren op deze bemoeidigende boodschap van onze Kerk: „Prijs u gelukkig, mensen van goede wil, want God

heeft u oneindig lief.” Dat is mijn bescheiden aanvoelen na 72 jaar God intens te zoeken.

Staf TIMMERS, Houthalen

Zoete pijn

KERK & leven, 31 AUGUSTUS 2011

Bij de lectuur van uw bijdrage over het vagevuur dacht ik aan de Franse jezuïet en theoloog François Varillon. In zijn boek *Joie de croire, Joie de vivre* (1981) duidde hij het vagevuur aan als de vreugdevolle, louterende pijn die de mens ervaart, wanneer Gods liefde hem omvat. Het is de zoete pijn die hij voelt wanneer hij zich vrijwillig blootstelt aan Gods liefde, en die gepaard gaat met het besef van zijn egoïsme.

Vanuit dat perspectief maakt het vagevuur ook al deel uit van ons aardse leven. François Varillon verwerpt overigens het spreken over het vagevuur in termen van tijd – een plek waar je kort of lang verblijft – en verkiest een kwalitatief verstaan ervan. Het is het afsterven aan je egoïsme om je te laten inpalmen door Gods liefde.

Etienne EERTMANS, Lier

Zelfmoordlijn

KERK & leven, 31 AUGUSTUS 2011

Met de regelmaat van een klok krijgen we verontrustende cijfers voorgeschoteld over torenhoge zelfmoordcijfers in Vlaanderen. Voor die hoge Vlaamse cijfers heb ik – opvoedingsondersteuner in de Bijzondere Jeugdzorg en auteur van het boek *Opvoeding in*

evolucie – geen verklaring. Zeker is dat onze levensstijl bijdraagt tot een hoog stressniveau en tot het gevoel niet meer mee te tellen en zich geïsoleerd te voelen.

Het is niet de bedoeling ouders met de vinger te wijzen, want we zijn met zijn allen in hetzelfde bedje ziek. De hele gemeenschap staat voor een uitdaging. Allereerst moeten we terugkeren naar meer huiselijke gezelligheid, meer rust en relativering in de opvoeding, momenten van echt samen zijn. We moeten ook streven naar een 'rustige vastheid'. Rust en relativering worden in de ratracemaatschappij immers meer en meer in de vernieling gereden terwijl dit juist goudklompjes zijn in de opvoeding. Het alomtegenwoordige streven naar perfectie, ook bij onze kinderen, maakt ons soms blind in de zoektocht naar hun gevoeligheden, beperkingen, sterktes en interesses. Ten slotte moeten we ijveren voor sociale verbondenheid. Een mens moet af en toe eens kunnen bijtanken, zijn trots opzijzetten en zijn zorgen delen.

Deze drievoudige beweging – naar meer huiselijke gezelligheid, rustige vastheid en sociale verbondenheid – kan het psychisch welbevinden van ouders en kinderen ten goede komen en bijdragen tot het verminderen van onlustgevoelens die een invloed hebben op zelfmoordpogingen.

Op maatschappelijk gebied veroorzaken, naast de steeds toenemende stress, gevoelens van uitsluiting en tekortkoming en het

ontbreken van erkenning, perspectief en verbondenheid, een negatieve spiraal in de zelfbeleving van mensen. Die kan uiteindelijk uitmonden in agressie en/of depressie. Ook dat kan zelfmoordgedachten aanwakkeren.

Joost DEVOLDER, via e-mail

Moedeloos

KERK & leven, 14 SEPTEMBER 2011

Twee bedenkingen bij de tekst van Stefaan Franco over de vraag waarom een zondagse eucharistieviering primeert boven een woord- en gebedsdienst.

1. „Blijf dit doen om Mij te gedenken”, zei Jezus tijdens het Laatste Avondmaal, nadat Hij het brood had gebroken en de wijn had gedeeld. Sinds enkele eeuwen voegt onze Kerk daaraan toe: „Maar dat mag enkel en alleen gebeuren met een gewijde, mannelijke, celibataire voorganger.” Tussen haakjes, die bijeenkomsten van de eerste christenen waarnaar Franco verwijst, waren die dan wel geldig?

2. „Waar er twee of meer in mijn Naam samen zijn, ben Ik in hun midden.” Duidelijke taal van Jezus. Ja, maar – voegt de Kerk daaraan toe – in een eucharistie is Jezus toch nog 'méér' en 'anders' in ons midden dan bij andere gelegenheden.

Als je dat dan eeuwenlang stug blijft volhouden, dan wordt dat Traditie, en daar valt dan in geen duizend jaar meer aan te tornen. Ik word daar zo moedeloos van.

Cis MARINUS, Olen